

[P. E. Eriksen.]

i dag, og der vil være 536 i 1980; i aldersgruppen over 65 år er der i dag 109 af hver 1.000 indbyggere; til den tid vil der være 138. Hvis vi går tilbage til 1935, ser vi, at da levede der 8 i aldersgruppen fra 20 til 64 år for hver, der var over 65 år. I 1962 var tallet ikke 8, men 5, og i 1980 vil det være knap 4.

Vi kan kun glæde os over, at levealderen i Danmark er øget med gennemsnitlig 20 år siden århundredskiftet, takket være en bedre levestandard, forbedrede sociale forhold og lægevidenskabens fremskridt. Men vi skal jo ikke standse dér; vi skal stadig være rede til og forberede en ny indsats i erkendelse af, at behovet for sociale foranstaltninger ændrer sig med udviklingen.

I relation til det foreliggende lovforslag skal jeg på mit partis vegne under hensyn til udviklingen og forholdene i dag udtale, at vi ønsker forsorgen for vore ældre medborgere udbygget, så den i højere grad tager sigte på den enkeltes problemer. Det må gøres muligt for de ældre længst muligt at blive i egen bolig. Gennem opførelse af flere sygehjem og plejehjem må der ud fra hensynet til såvel de ældre som det øvrige samfund lægges mere vægt på andre plejemuligheder end hospitalsindlæggelse. Det samme gør sig gældende — for at nævne det i denne forbindelse — for de yngre medborgere, der er ramt sygdom, invaliditet m. v.

Vi kan derfor fra vor side tiltræde de principper, som er nedlagt i lovforslaget, ligesom vi gjorde det, da loven om offentlig forsorg blev vedtaget i 1961.

Det er et stort lovområde under den gældende forsorgslov, som den højtærede socialminister her trækker ud. Det kan betyde en lettelse for dem, der skal administrere og arbejde med disse forhold. Men i praksis vil der blive stærke berøringsflader med vort sundhedsvæsen, nærmere betegnet vort sygehusvæsen, der sorterer under den højtærede indenrigsminister, så store berøringsflader, at et nøje samarbejde både menneskeligt og samfundsøkonomisk er nødvendigt.

På de medicinske afdelinger på vore sygehuse er der mindst 10 pct. af de indlagte patienter, der kræver fortsat pleje, men ikke behandling. Men da sygehusene ikke kan forsvare at sende disse patienter hjem, fordi

de ikke dér kan få den pleje og pasning, som er nødvendig, og da der ikke findes hjem, der kan tage disse patienter, forbliver de på sygehuset og optager en behandlings-seng, der er dobbelt så dyr, som en pleje-seng ville være.

Så kan man stille det spørgsmål: hvorfor har man ikke løst disse problemer? Det kan skyldes mange forskellige faktorer, men mon ikke de mange kategorier af hjem og de mange benævnelser på hjem, indeholdt i forskellige love, vanskeliggør en sondring? Det kan dreje sig om efterbehandlingshjem, hjem for kronisk syge, alderdomshjem, hvilehjem, sygehjem, bolighjem o. s. v. Jeg vil gerne drage dette spørgsmål frem, fordi vi i forbindelse med dette specielle lovfor-slag også må have tanker inde på disse områder.

Når det drejer sig om de ældres problemer, er det jo først og fremmest nødvendigt, at man ved vore centralsygehuse kan rejse specialafdelinger, såkaldte geriatriske afdelinger, hvor ældres sygdomme kan få specialbehandling, og efterbehandlingshjem, der kan yde efterbehandling til bl. a. operationspatienter — begge dele hjem i nær tilknytning til vore sygehuse.

Så er der hjemmene for de kronisk syge. Det ville i og for sig ikke være urimeligt, hvis vi i fremtiden herved forstod hjem for invaliderede eller kronisk syge unge eller yngre patienter. Hjemmene skal dække et større område og rejses af amter og købstæder enkeltvis eller i forening; disse hjem skal have muligheder for at give pleje, fysiurgisk behandling og beskæftigelses-terapi, og de skal bygges specielt med disse forhold for øje. Jeg forveksler det ikke med revalideringscentrenes opgave, men vil pege på samarbejdet disse hjem og centrene imellem. Det ligger ganske vist uden for lovforslagets rammer, men jeg har alligevel villet nævne det, fordi det også kan have en vis betydning i denne forbindelse.

Vi kommer så til alderdomshjem eller hvilehjem. Herved forstår vi vel i almindelighed hjem, hvor den ældre generation kan opholde sig, finde lidt beskæftigelse og få pleje. Men — som den højtærede minister siger i sin fremsættelsestale — alle hjem må kunne give pleje. Hvorfor så ikke for disse hjem i almindelighed benytte benævnelsen plejehjem? Disse hjem er en kommunal op-